

Sygn. akt II PK 197/17

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa A. B.
przeciwko (...) Ośrodkowi Kultury w W., Urzędowi Miasta W.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 16 maja 2018 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 7 lutego 2017 r., sygn. akt XXI Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz (...) Ośrodka Kultury w W.
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka A. B. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 7 lutego 2017 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenia prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w związku z art. 68 § 1, art. 70 § 2 i art. 70 § 3 k.p. w związku z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 862 ze zm.), polegające na bezzasadnym uznaniu, że oświadczenie woli pozwanego z dnia 14 stycznia 2014 r. w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę z powódką bez wypowiedzenia jest skuteczne, pomimo że powódkę z

pozwany łączył stosunek pracy na podstawie powołania, nie zaś na podstawie umowy o pracę.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, „bowiem art. 52 k.p. ma zastosowanie do stosunków pracy na podstawie umowy o pracę i może być stosowany jedynie pomocniczo w przypadku odwołania pracownika zatrudnionego na podstawie powołania ze stanowiska ze skutkiem natychmiastowym. W tym przypadku konieczne jest zastosowanie trybu z art. 70 § 3 k.p.”.

(...) Ośrodek Kultury w odpowiedzi na skargę wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania kasacyjnego

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wstępnie trzeba przypomnieć, że ograniczenia dopuszczalności wnoszenia skargi kasacyjnej wynikają z konstytucyjnej roli Sądu Najwyższego w systemie organów wymiaru sprawiedliwości. Zgodnie bowiem z art. 1 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1254 ze zm.), rolą tego Sądu w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości pozostaje zapewnienie w ramach nadzoru zgodności z prawem oraz jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych i wojskowych przez rozpoznawanie kasacji oraz innych środków odwoławczych, podejmowanie uchwał rozstrzygających zagadnienia prawne i rozstrzyganie innych spraw określonych w ustawach. Skarga kasacyjna nie jest więc (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia, gdy się weźmie nadto pod uwagę, że Konstytucja w art. 177 ust. 1 gwarantuje jedynie dwuinstancyjne postępowanie. Ewentualna możliwość dalszego postępowania, w tym postępowania przed Sądem Najwyższym, stanowi uprawnienie dodatkowe, które może zostać obwarowane szczególnymi przesłankami, w tym określonymi w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę

kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Odnosząc się do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., należy zauważyć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika ona zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109, z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494, z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437, z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Jeżeli więc przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania miałyby być okoliczność, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁴ § 1 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), skarżący powinien w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia, koncentrując się na wykazaniu kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Na tle wywodów skarżącej należy podkreślić, że z podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku, którą Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.),

wynika, że Burmistrz (...) wydał zarządzenie z dnia 3 grudnia 2013 r., zgodnie z którym powódka została odwołana ze stanowiska o dyrektora (...) Domu Kultury, natomiast do rozwiązania stosunku pracy na podstawie art. 52 k.p. doszło 14 stycznia 2014 r. W takim przypadku stwierdzenie oczywistego naruszenia art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w związku z art. 68 § 1, art. 70 § 2 i art. 70 § 3 k.p. nie może opierać się wyłącznie na założeniu, że powódka była zatrudniona na podstawie powołania, ale konieczne byłoby wykazanie, że w oparciu o to zarządzenie nie doszło do skutecznego odwołania powódki ze stanowiska z zachowaniem okresu wypowiedzenia na podstawie art. 70 § 2 k.p. Należy bowiem wskazać, że w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 1985 r., III PZP 30/85 (OSNC 1986 nr 4, poz. 51) przyjęto, że w takiej sytuacji pracownik nie traci wprawdzie statusu pracownika zatrudnionego na podstawie powołania, jednakże - z uwagi na treść art. 69 k.p. - możliwe jest rozwiązanie stosunku pracy bez wypowiedzenia na podstawie art. 52 § 1 k.p. To stanowisko pokazuje, że pogląd Sądu o dopuszczalności rozwiązania stosunku pracy z powódką w takim właśnie trybie w okresie po odwołaniu ze stanowiska nie można uznać za wykładnię prawa sprzeczną z powszechnie przyjętymi regułami interpretacji.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c., należało postanowić jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na mocy art. 98 k.p.c. w związku z § 9 ust. 1 pkt 1 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).